

at de derovre vel selv en Gang ville naa frem til at se, at det kunde være rigtig at beskatte paa den af mig antydede Maade.

Dernæst en Bemærkning om Ændringsforslag Nr. 28. Det oprindelige Forslag gaar jo ud paa, at de Embedsmænd, der tage deres Afsked i Løbet af de første 5 Aar, skulle pensioneres efter de hittil gældende Regler, men de, der tage deres Afsked derefter, pensioneres efter de ny Regler. Naar jeg har været med til at stille det anførte Ændringsforslag, var det ikke for at danne nogen lolland-falstersk Koalition, men ud fra den principielle Synsmaade, at en Embedsudnævnelse maa siges at stiftes ved en Kontrakt mellem Staten og vedkommende Embedsmand, og den kan ikke fra nogen af Siderne forringes. Lige saa lidt som en Embedsmand kan sige: nu vil jeg udføre mindre Arbejde for den Løn, I have lovet mig, lige saa lidt kan Staten sige: nu skal du have mindre, end vi have lovet, for det samme Arbejde. Jeg kan ikke undlade at gøre denne Betragtning gældende, skønt jeg maa indrømme, at selve de foreslaaede Lønudsættelser ere fuldt berettigede. Jeg mener ikke, at disse Embedsmænd i og for sig faa for lidt, men jeg er gaaet ud fra den nævnte principielle Opfattelse, og jeg kan ikke ret forstaa, hvorfor man ikke skulde kunne slette den paagældende Bestemmelse, saaledes som vi foreslaa. Man vil jo dog ikke vinde noget derved. Det vil dog let gaa saadan, at dersom en Embedsmand, der ellers har tænkt at tage sin Afsked om f. Eks. 10 Aar, faar at vide, at vedbliver han at tjene mere end 5 Aar, faar han ringere Pension, vil han tage sin Afsked inden de 5 Aars Forløb, og saa vil Staten derved faa en forøget Udgift, der maaske kan sluge, hvad der kan tjenes paa den anden Post. Det vil let gaa som med den Mand, Holberg fortæller om, som i gamle Dage var til Stede ved en kongelig Fest, hvor det Klæde, Hallen havde været betrukket med, blev givet til Deltagerne, og som var saa ivrig efter at faa fat i det, at han ikke mærkede, at en Spøgefugl skar Skøderne af hans Frakke imedens. Og da han saa begejstret sagde: her har jeg faaet fat i et Stykke af Klædet, saa sagde en til ham: jeg ser nok, at hvad du haver vundet i den ene Ende, haver du tabt udi den anden. Jeg tror, vi her ville tabe i den ene Ende, hvad vi vilde vinde i den anden, og jeg har ikke kunnet undlade at gøre den principielle Opfattelse gældende, at man ikke bør forringe de Indtægter,

man en Gang er gaaet ind paa at yde en Embedsmand.

Hammerich: Den ærede Ordfører og den ærede Minister have gjort nogle Bemærkninger til mine Udtalelser til Forsvar for de af mig sammen med et Par andre Medlemmer af Udvalget stillede Ændringsforslag. Den ærede Ordfører harcellerede lidt over det Faktum, jeg fremdrog, at Folk, der vare valgberettigede og valgbare til Kolonialraadene, i sin Tid have ansøgt en fremmed Regering om at tvinge den danske Regering til Skridt, den ikke fandt rigtige. Den ærede Ordfører sagde, at man skulde dog ikke tage Hensyn til, at et eller andet Mandfolk har været saa tosset at gøre noget saadant. Men det var ikke blot et eller andet Mandfolk. Jeg har ikke kunnet faa selve Adressen fat, jeg har søgt den i gamle Aviser i det kongelige Bibliotek uden at kunne finde den, men jeg tror for Resten den kan findes i Kolonialkontoret. Men af en Mand, der opholdt sig derovre paa den Tid, er det sagt mig, at saa vidt han mindes, var Adressen undertegnet af de allerfleste af dem, der vare engelske Borgere, det kunde jo ikke være andre Landes Undersaatter. Adressen var stilet til Dronning Victoria, og det var som Undersaatter af hende, de gjorde det. Det hele var jo ligefrem et oprørsk Skridt, og det gik slet ikke saadan ubemærket hen, som hvis det havde været et eller andet Mandfolk, der havde været tosset. Nej, det blev i høj Grad bemærket derovre og førte til, at man derovre fra den Gang ønskede det, som jeg nu ønsker, at faa Indfødsrets-Kravet op, ligesom Regeringen, saa vidt mig bekendt, ogsaa i og for sig havde ønsket at føre det frem.

Den ærede Ordfører søgte under Behandlingen af dette Spørgsmaal at hævde, at Grunden til, at forskellige Ting havde været forkerte derovre, laa i den Misregering, Øerne have været Genstand for, og at det havde den daværende Regering Ansvar for. Dette er i Virkeligheden at komme bort fra den upolitiske Behandling af denne Sag, som det ærede Medlem med megen Ret sagde, vi havde holdt os til. Det er at søge at kaste Forsømmelser i Øernes Administration over paa en Regering, som i al sin Tid arbejdede under det Tryk, at Rigsdagen, som skal være med til at lovgive, førte Visnepolitik. Dette er noget storpolitisk, som jeg ellers ikke skal komme ind paa, men jeg synes ogsaa, at det ærede Medlem helst skulde have